

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Hör dagens heliga evangelium som vi läser från Joh 16:16–23 i Jesu namn:

[Jesus sade:] 16 En kort tid och ni ser mig inte längre, ännu en kort tid och ni kommer att se mig. 17 Några av hans lärjungar sade då till varandra: "Vad menar han när han säger till oss: En kort tid och ni ser mig inte längre, ännu en kort tid och ni kommer att se mig? Och att han går till Fadern?" 18 De frågade: "Vad menar han med en kort tid? Vi förstår inte vad han säger."

19 Jesus märkte att de ville fråga honom, och han sade till dem: "Ni frågar varandra om det jag sade: En kort tid och ni ser mig inte, ännu en kort tid och ni kommer att se mig. 20 Jag säger er sanningen: Ni kommer att gråta och jämra er, men världen ska glädja sig. Ni kommer att sörja, men er sorg ska vändas i glädje. 21 När en kvinna ska föda har hon det svårt, för hennes stund har kommit. Men när hon har fött barnet, minns hon inte längre smärtan i sin glädje över att en människa är född till världen. 22 Nu har ni också det svårt, men jag ska se er igen. Då ska era hjärtan glädjas, och ingen ska ta er glädje ifrån er.

23 Den dagen kommer ni inte att fråga mig om något.

Så lyder det heliga evangeliet. Gud, tack för ditt heliga Ord!

Bön: Lär mig se på dig, o Jesus, hur det skiftar än hos mig! Säg mig du att fridsförbundet, det står evigt fast hos dig!

Lär mig se på dig, o Jesus, ty då säker blir min gång! Hjärtat sträcker sig mot hemmet, bortom tidens nöd och tvång! Amen.

Hur ska vi förstå vad Jesus menar med den korta tiden?

I vår text förs vi tillbaka till skärtorsdagskvällen, den sista kvällen när Jesus firade påskmåltiden med sina lärjungar och höll sitt långa avskedstal. Vad är det för kort tid när lärjungarna inte ska se honom, och när de åter kommer att se honom en kort tid? När Jesus svarar på lärjungarnas förvirrade frågor ger han inget konkret svar, utan hänvisar till en bild: hur en kvinna som föder barn upplever en kort tid av smärta men att hon efteråt inte längre kommer ihåg sin smärta i glädjen över att ett barn har fötts till världen.

Det är passande att just den bilden används i dag på morsdagen. Vi tänker på våra mödrar som utstått smärta när vi kom till världen. Många gånger har de upplevt smärta också för det vi har gjort. Det är bra att vi har en särskild dag när vi hedrar våra mödrar för allt det gjort för oss. Men mödrarna i vår text ger bara en bild av dagens tema: *Guds barns hemlängtan*. Det är längtan efter att en smärtsam tid ska bytas mot en verklig glädje.

Vi kan tänka oss två sätt att förstå Jesu ord:

1. Tiden mellan långfredag och påsk

Det här är den naturligaste förståelsen. Han skulle nästa dag förnedras, lida och dö på ett kors. Det skulle bli en svår sorg för lärjungarna. Men redan på påskdagens morgon skulle de få glädja sig. Det är bara en kort tid som de sörjer.

Sedan skulle Jesus komma till lärjungarna några gånger, men sedan skulle han gå till Fadern, den högtid som vi firar 40 dagar efter påsk, på Kristi himmelfärds dag. Det är också en kort tid.

Men det finns ett längre perspektiv:

2. Tiden tills Jesus kommer tillbaka

Innan Jesus for upp till himlen lovade han komma tillbaka. Så sa också änglarna som talade till dem när de stod och såg mot himlen (Apg 1:11): *"Denne Jesus som togs upp från er till himlen, han ska komma tillbaka på samma sätt som ni såg honom stiga upp till himlen."*

Det här har den kristna kyrkan alltid väntat på. Och den tiden brukar betecknas som en kort tid, som i psalmen:

Om en kort, liten tid får vi mötas på himmelens strand.

Den här korta tiden kännetecknas av mycken sorg och bedrövelse. Men den glädjen som väntar när han kommer tillbaka ska ingen ta ifrån oss. Då ska vi inte mera minnas smärtorna och vandan, som kvinnan som glömt sin smärta efter att barnet har fötts.

Vi ska i vår predikan koncentrera oss på den här betydelsen och betrakta:

Den kristnes kors

Temat i dag är Guds folks hemlängtan. Finns det en verklig längtan efter himlen i dag? Jag tror att den står i direkt proportion till den nöd som vi upplever här på jorden.

När vi har det bra ägnar vi våra tankar åt det som hör det jordiska till. Men när vi råkar i verklig nöd blir de jordiska rikedomarna och tillgångarna allt mindre viktiga. Då frågar vi efter de andliga skatterna.

Karl Marx sa: "Religion är opium för folket." Vad betyder det?

Opium är en drog, något som befriar människan från onda tankar, lidande och sorg och ger en falsk glädje och flykt undan bedrövelserna. Marx menade att religionen tjänar samma syfte: att flytta bort människornas tankar från odrägliga arbetsförhållanden och göra dem nöjda och tillfredsställda med sin lott. Och Marx ville ju ha revolution. Människorna skulle inte vara nöjda. Tvärtom, hans lära byggde på missnöje. Man skulle kämpa för sin rätt. Därför var religionen en fiende. Den hindrade människan från att koncentrera sig på livet här och nu.

Under svårigheter frågar vi vad det är för mening med lidandet. Något uttömmande svar får vi aldrig på den urgamla frågan. Men vi har några hållpunkter i Bibeln.

Det första svaret är att Gud har full koll, och han tillåter inte djävulen att ställa till med något värre än han ger samtycke till. Det är Den allsmäktige som har sista ordet. Det ser vi av Jobs bok.

Går vi till Ordspråksboken får vi förklaringar till varför Gud låter sina barn prövas med nöd och lidande, Ords 3:11f:

Min son, förakta inte Herrens fostran och förarga dig inte när han tuktar dig, för den Herren älskar tuktar han likt en far den son han har kär.

Och Hebr 12:7 förklarar vidare:

Det är för er fostran som ni får utstå lidande, Gud behandlar er som sina söner. Vilken son blir inte fostrad av sin far?

Orsaken till fostran är att den behövs för vår onda natur. Hebr 12:10f:

Gud gör det för vårt bästa, för att vi ska få del av hans helighet. För stunden verkar ingen fostran vara till glädje utan snarare till sorg, men för dem som har tränats genom fostran ger den längre fram frid och rättfärdighet som frukt.

Numera har vår lagstiftning förbjudit kroppsaga. Men aga kan ske på olika sätt. Det är fråga om att vår obändiga natur måste böjas. Den är motsträvig mot Gud och hans bud och också mot dem som Gud har insatt som överhet, med början från våra föräldrar. Därför måste vi ha lagstiftning som förhindrar brott, och därför måste föräldrar kräva lydnad av sina barn, med hot om straff om de inte lyder. Sådant vill inte vår onda natur tåla.

När vi läser Gamla testamentet ser vi att det finns ett tydligt samband mellan välgång och andligt förfall. Det tydligaste exemplet är utan vidare Salomos tid. Kung Salomo hade det väl förspänt.

Han övertog en stormakt, han begåvades med vishet och rikedom. Efter hand började hans rikedom leda honom till högmod, så att han glömde sin Guds bud. Efter honom kom olyckan. Riket delades och det blev ständiga krig mellan de båda rikshalvorna och gentemot yttre fiender, och så småningom måste Gud straffa sitt folk med de hårda följderna som han hade varslat om redan genom Mose.

Orsak till dessa straffdomar var inte Guds onda vilja mot sitt folk. Nej, Gud hade tänkt allt så bra: hans folk skulle leva i välsignelser och välgång, när de följde hans bud. Men folket följde inte Guds bud utan gick sin egen väg. Därför måste Gud straffa dem, för att föra dem till omvändelse.

Luther framställer det så paradoxalt, att han ser plågor och svårigheter som bevis för att Gud inte har övergett oss, medan ett lyckligt liv utan vedermödor skulle vara allvarligt, ett tecken på att Gud är långt borta.

Men det här ska inte fattas så att vi själva ska söka efter kors och lidande. När vi håller oss till Jesus följer nog korset utan att vi söker det. Se bara hur det gick för Petrus, som var så kavat och sa att han skulle följa Jesus vad som än hände. Han skulle nog klara av att bära lidandet! Sen förnekade han Jesus tre gånger – just för att undkomma lidandet! Så vill vårt kött slippa det som är besvärligt och komma undan.

Den smärta som Petrus upplevde när Jesus såg på honom efter förnekelsen vändes efter en kort tid i en salig glädje när han fick möta den uppståndne. Sedan blev han också upprättad på ett personligt sätt och fick förtroendet att vara herde för Jesu får. Tänk vad den bedrövelsen kunde betyda för Petrus!

När David föll för sina frestelser och syndade med Batseba mot hennes man Uria blev han hårt straffad. Men han fick förlåtelse när han bekände. Innan han gjorde det sa han så här (Ps 32:3f):

Så länge jag teg förtvinade mina ben och jag stönade dagen lång. Dag och natt var din hand tung över mig, min kraft rann bort som i sommarens torka.

David fick förlåtelse:

Då erkände jag min synd för dig och dolde inte min skuld. Jag sade: "Jag vill bekänna mina brott för Herren" – då förlät du mig min syndaskuld.

Ändå blev inte David förskonad från följderna av synden. Han blev förnedrad och utlämnad till förföljelser från sina egna barn.

Att bekänna sin synd offentligt kan leda till konsekvenser, som kan betyda lidande och att man mister jordiska förmåner, men det är ändå porten till glädje över att synderna är förlåtna, och att vi får leva i ljuset, både inför Gud och människor.

Jesus använder bilden av en barnaföderska, där vi ser hur plågan och glädjen hör nära ihop. Där ligger betoningen på glädjen, som efter att plågan är borta fullständigt tar överhanden.

Ni kommer att gråta och jämra er, men världen ska glädja sig. Ni kommer att sörja, men er sorg ska vändas i glädje.

Vi får stundvis uppleva en salig glädje också här, t.ex. när vi får ta till oss det stora i att Jesus har burit alla våra synder och har uppstått för att vi skulle få leva med honom och få del av alla hans välsignelser. Vi kan också få känna en oerhörd glädje i gemenskapen med våra kristna vänner, när vi gemensamt får lovsjunga Herren för hans stora välgärningar.

Men det bästa har vi framför oss. Den glädje vi upplever här varar bara en kort tid. Den är mycket flyktig och ovaraktig. Däremot är den glädje som finns framför oss evig. Igenom hela Bibeln går det härliga budskapet om en tillvaro bortom tiden, när vi ska få leva med Herren och se honom ansikte mot ansikte. Vi får inte veta särskilt mycket om den tillvaron, men vi får veta att den ska vara något långt utöver vad vi kan föreställa oss.

Paulus skriver i Rom 8:18:

Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår.

Vilka härliga ord! Alla våra anfäktelser, som den onde ansätter oss med, och den fostran som Gud låter oss få via krämpor och jordiska bedrävelser, väger lätt när vi jämför dem med den himmelska härligheten.

Det här är inte opium! Det är ett helt nyktert konstaterande av något som är fast och visst enligt Guds ord.

Vi har många fina psalmer och sånger som uttrycker den här glädjen. De grundar sig på den saliga sanningen, att vi i Jesus har dött från vår synd och uppstått med honom till ett nytt liv. Här på jorden har det skett i tron, i himlen ska vi se det förverkligat. Men det är lika verkligt här, fast vi bara får gripa det i tron. För det är grundat på ett objektivt faktum: att Jesus har lidit och dött för hela världens synder och att han har uppstått. Och ett andra objektivt faktum är det att vi är döpta in i honom, och har fått del av honom personligt.

Därför uppmanar oss Paulus i Kol 3:1f:

Om ni nu har uppstått med Kristus, sök då det som är där ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida. Tänk på det som är där ovan, inte på det som är på jorden.

Fortsättningen av det här blir ingalunda något drömliv, där vi inte bryr oss om livet på jorden eller hur det går för våra medmänniskor, utan det blir tvärtom ett engagemang för hur vår nästa har det ställt. Därför förmanar Paulus oss att ta nästa steg: eftersom ni har uppstått med Kristus, och eftersom ni har er blick riktad mot himlen, därför ska ni döda era begär, som hör jorden till. Därför ska ni lägga bort vrede, häftighet, ondska. Därför ska ni klä er i den nya människan som förnyas till rätt kunskap och blir en avbild av sin Skapare. Därför ska ni ha fördrag med varandra och låta Kristi frid regera i era hjärtan. Därför ska ni låta Kristi ord rikligt bo ibland er, och göra allt i Herren Jesu namn, och tacka Gud, Fadern, genom honom.

Och så får vi i allt detta en fantastisk belöning, som det heter direkt efter vår text:

Vad ni ber Fadern om i mitt namn, det skall han ge er. Be och ni skall få, så att er glädje blir fullkomlig.

Bön: Lär mig se på dig, o Jesus, än en tid i tron nu här, tills jag i din Faders rike skall få se dig som du är! Amen.